

Megemlékezés és politikai diktatúra

Az 1944/45-ös partizán terror 40 000 ártatlan áldozata - akiket nem a bűnösségük, hanem a magyarságuk miatt gyilkoltak meg a legkegyetlenebb módszerekkel - nem nyugodhat, amíg sor nem kerül a rehabilitációjukra, amíg a tettesek bűnüket meg nem bánják. Csúrogon 2009. 11. 1-jén a dögtetemetőben - ahová a népirtás áldozatait "temették" a háborús bűnösök - ismét elhangzott, hogy hatvanöt év után sem képes a szerb hatalom szembesülni a valósággal, a tetteivel és nem akarja gyógyítani sem jogi, sem pedig kegyeleti szinten a vérző sebeket. Megalázó módon szóba sem állnak azokkal, akik az ártatlan áldozatok igazságáért küzdenek. A szerb és magyar nagypolitika egyaránt csak ígéretet. Az egykori, vértől áztatott kivégzőhelyet ma sem rendezik, szeméthalmokon keresztül gázolva lehet csak megközelíteni azt a néhány négyzetméternyi dombot, amelyre az emlékezés emlékművét építették, ahol a szétvert sírkőmaradványok darabjai tanúskodnak a barbarizmusról, a féktelen magyargyűlöletről.

Igen, valóban igaz minden szó, a népirtásról, a megaláztatásról, a meghurcoltatásról. Joggal kérdezzük, hogy ennyi idő után, vajon miért van még mindig így. Miért nem lelhetnek békét a halottak és az élő hozzátartozók? Ennek egyik oka mindenképpen a szláv arrogancia, az elnyomás szándéka, az akarat hiánya arra, hogy a szerb hatalom önmagába nézzen. Butaság és éretlenség.

Ugyanakkor, sajnos egyes magyarok sem különbek, mert amikor valamely kérdésben náluk van a döntés lehetősége, elfelejtik a saját meghurcoltatásukat, az elveket, amelyeket oly nagyon megkövetelnek másoktól. Ha lehetőség adódik, akkor ők maguk aláznak meg másokat, de ekkor már nem értik, hogy mi ebben a gond. Megbélyegezik a szerb hozzáállást - ami jogos is -, de a saját szemükben a gerendát sem veszik észre. Szomorú valóság, hogy az idei megemlékezésre rányomta a bélyegét a délvidéki magyar magyarellenes politikai arrogancia, intolerancia, a butaság, a kizárólagosság, a hatalmaskodás. 2009. 11. 1-én a halottak elporladt szíve felett megtörténhetett, hogy a megemlékezésen jelenlévő civil és politikai szervezetek képviselőit - valamilyen érthetetlen ismérvek alapján - rosszakra és jókra osztották. Már a kegyhelyeken is csak azok mondhatnak beszédet, akik a VMSZ csatlói? Teleki Júlia a jelenlévő három pár elnök közül csak Pásztor Istvánt kérte felszólalásra, miközben Páll Sándort, a VMDK elnökét és Rác Szabó Lászlót, az MPSZ elnökét elutasította, de hasonlóképpen Éhn József - a "Kárpát-medence magyarságáért" érdekvédelmi szervezet nevében - sem szólhatott a megemlékezőkhöz, mint ahogyan sokan mások sem. Teleki Júlia talán nem értette meg, hogy legalább a megemlékezéseinken, a halottaink sírjai felett félre kellene tenni a politikai kiszorítósdit? Kérdésünkre, hogy miért kellett bennünket így megalázni, azt a választ kaptuk, hogy egy évvel ezelőtt túl kemény beszédet mondtunk. Tehát, mi vagyunk az abszolút rosszak, a VMSZ meg az egyetlen tökéletesen jó párt? Természetesen ez csak demagóg magyarázkodás.

Mi az igazság? Pásztor István, a VMSZ elnöke kiadta a parancsot és azt végre kellett hajtani. Ekkor már Teleki Juliának sem számított sem az áhítat, sem a kegyelet, sem az, hogy ővele hányszor viselkedtek így a szerb hatalom részéről, ami - ha szabad ilyet mondani - sokkal kevésbé fájó mint, amikor a saját véred, a saját családod teszi veled.

Természetesen jól tudjuk, hogy valójában az a baj velünk, hogy nem támogatjuk kritikátlanul a VMSZ politikai ámokfutását. Pásztor ki is mondta, hogy nem áll többé szóba azokkal, akik őt nem követik vakon. Nem sok példa van rá, de most be is tartja az ígéretét. A VMSZ-en már nem lehet segíteni, de mi főként Teleki Juliát nem értjük. Talán nem látja, hogy egyre kevesebben mennek el a csúrogi megemlékezésre? Halnak az emberek. Ő pedig azokat is megpróbálja elüldözni, akik őszintén küzdenek az ügyért? Legalább a magyar történelmi szent helyeken lehetnének egyenlők, elmondhatnánk a gondolatainkat (keményen vagy puhányan), vagy egyszerűen csak hallgathatnánk, de akkor mindannyian egyformán.

Szomorú, hogy a főzőkanalat se sikeresen forgató (és ezért ételei folyton odakozmásodnak) háziasszony magatartásával fájóan primitív pártrendezvényre züllesztette a csúrogi megemlékezést, ahol a VMSZ elnöke, Pásztor István a dögtetemetőben pár évvel ezelőtt azt mondta, hogy "tisztelt ünneplő közönség", az idén viszont arról beszélt, hogy mindenszentek napján "november 31-én" halottainkról emlékezünk meg. Nyilván ez így van, a "mindentudó", és "mindenhez értő" VMSZ új kalendáriuma szerint, függetlenül attól, hogy a világ többi része szokásai szerint a mindenkori novembereknek csak 30 napja van. Nos ilyen körülmények között, a

kisajátítás és a rátenyereselés minden eszközét kihasználva, Teleki Júlia "véletlenül" minden évben elfelejti megemlíteni Légyvári Sándort is, aki évek óta kitartóan állítja, újítja a keresztek.

Levelünket azért írjuk, mert úgy gondoljuk, szóvá kell tenni ezt a magatartást, amely azért manipulálhat az emberekkel, mert mindenki megadóan tűri ezt, hiszen nem akar botrányt, kellemetlenséget. Nekünk sem ez a célunk, de úgy gondoljuk kötelességünk felemelni szavunkat a primitívség, a butaság, a manipulációk, a vajdasági magyar politikai hűbérrendszer újraélesztése ellen.

Rácz Szabó László, a Magyar Polgári Szövetség elnöke

és

Páll Sándor, a Vajdasági Magyarok Demokratikus Közösségének elnöke